

## Bílý Samum

Panychida

Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil do polí křišťálem.  
Noční klid odchází, ranní mráz vráží teplému svitu do duše klín

.

Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil do polí křišťálem.

K učení vypraví máteř dítko svá,  
s předtuchou zlou páteřík klouže dlaní.

Zaleskne se v očích slza jak mramor studená,  
se skromnou svačinou opouští ves rodnou vstříc náruči plání.

Za lepší život svých potomků rodič dře se a odřiká,  
vzdělání cestou jest do světa z nevlídných horských slatí.  
Uběhne den v dřevěných lavicích,  
čas na cestu k domovu v zimě rychle se krátí.

Neúprosný soumrak na krajinu ulehá,  
děti krátí si cestu přes pole lán.  
Znenáhla vichřice bílá v náruč je objímá,  
tisknou tělíčka k sobě, aby žádný nezůstal sám.

Zvonice zvuk bílým šerem se prodírá,  
utichají hlásky sténající.  
Rodiče zoufalí pátrají, hledají,  
však pozdě jde záchrana -  
smrt nenaplněné životy do svého království pozývá.  
Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil -